

Arrest

nr. 229 065 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 17 mei 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in Griekenland subsidiaire bescherming heeft verkregen met een daaraan gekoppelde verblijfsvergunning geldig tot maart 2021. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, dat verzoekers basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, er gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden aldaar niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

3.4. Het is thans nuttig te verwijzen naar het arrest van de Algemene Vergadering nr. 205 104 van 8 juni 2018, waarbij de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen heeft. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104). Zelfs al ressorteert voorliggend verzoek gezien de verleende subsidiaire beschermingsstatus niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

3.5. Na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan samen met het Commissariaat-generaal worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de pertinente motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt vastgesteld als volgt:

“In dit geval hebt u echter geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming stelde u immers Griekenland te hebben verlaten aangezien u er slechts sporadisch werk vond, u er geen kans had om verder te studeren en er “niets” beschikbaar zou zijn, al konden uw verklaringen hierover amper overtuigen. Zo meende u er een verblijfstitel te hebben en zou u nooit enige moeilijkheden te hebben gehad om deze te verlengen. U zou er daarentegen steevast slechts tijdelijk werk kunnen vinden in verschillende sectoren, doch u gevraagd naar de pogingen die u had ondernomen om vast werk te vinden, meende u enkel richting UNHCR-kantoor te zijn gestapt, doch niets meer. Daargelaten u dit niet eens wist te staven, is het opmerkelijk dat u verder geen pogingen zou hebben ondernomen, noch ooit elders hulp zou hebben gezocht. Zo ook meende u niet verder te kunnen studeren, maar zou u slechts op één plek hebben geïnformeerd naar de mogelijkheden. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen en neergelegde stukken dat u tot aan uw vertrek uit Griekenland zou hebben gewerkt, u er over huisvesting beschikte en toegang had tot de nodige medische zorgen. Aldus blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw levensomstandigheden in Griekenland onvoldoende waren. U meende dan ook Griekenland bovenal te hebben verlaten omdat u uw familie mist en u hier wel gezinshereniging zou kunnen aanvragen (CGVS, p. 12). Deze reden heeft echter geen enkel uitstaans met de criteria van de vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire beschermingsstatus. Hoe dan ook meende u evenzeer verschillende keren staande te worden gehouden door de politie om te worden gecontroleerd en zou men hierbij zelfs een document hebben vernield. Daargelaten u dit niet wist te staven, meende u verder eigenlijk geen problemen te hebben gekend, hetgeen geenszins wijst op een systematische persoonsgerichte vervolging. Waar u tot slot zou verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland, dient ook hier te worden opgemerkt dat het louter verwijzen hiernaar onvoldoende is om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Te meer u uitdrukkelijk benadrukte geen dergelijke problemen te hebben gekend wijst niets in uw administratieve dossier er op dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland (CGVS, p. 11-13).”

Verzoeker beperkt zich thans in zijn verzoekschrift immers slechts tot een algemene verwijzing naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland voor (erkende) vluchtelingen en citeert dienaangaande uit (door hem aan het verzoekschrift toegevoegde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, personen met een internationale bescherming(sstatus) in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als subsidiair beschermde. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in Griekenland verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Verzoeker baseert zich op voormelde algemene landeninformatie, zonder dat hij echter in concreto aantoonde dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Samen met de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, niet concreet aantoonde dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Hij toont niet concreet aan dat hij geen toegang zou (kunnen) krijgen of gebruik zou kunnen maken van de aan zijn status verbonden rechten en voordelen.

Verzoeker maakt daarnaast evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

3.6. *Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen bovendien problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er ook op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij als subsidiaire beschermde geen toegang zou krijgen tot of gebruik kan maken van dergelijke infrastructuur. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.*

3.7. *Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft.*

4. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat er structurele problemen zijn in Griekenland. Zij licht toe dat de politie en de bevolking geen vreemdelingen willen en zij zich racistisch opstellen. Voorts wijst zij erop dat, zoals blijkt uit het verslag van Nansen, de vreemdelingen die erkend zijn als vluchteling of die subsidiaire bescherming hebben gekregen aan hun lot worden overgelaten. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij er niet in slaagde door gezinshereniging haar familie te laten overkomen.

De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij ter zitting geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers louter tot het aanhalen van en verwijzen naar de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland die er volgens haar aan hun lot worden overgelaten, waarbij ze wijst op structurele problemen en racisme waarmee personen die in Griekenland internationale bescherming verzoeken dan wel hebben gekregen te kampen hebben. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar informatie opgenomen in de door haar ter zitting neergelegde nota van Nansen vzw met betrekking tot de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Echter, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, volstaat een dergelijke algemene verwijzing naar (algemene informatie aangaande) de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn, noch volstaat het om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, doch verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij beperkt zich immers tot voormelde algemene verwijzing. Ze gaat niet *in concreto* in op en laat na daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bij te brengen die vermogen een ander licht te werpen op de in de beschikking van 26 juli 2019 opgenomen grond, waarin o.a. met betrekking tot verzoekende partij haar persoonlijke situatie wordt vastgesteld als volgt:

“Na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan samen met het Commissariaat-generaal worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de pertinente motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt vastgesteld als volgt:

“In dit geval hebt u echter geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming stelde u immers Griekenland te hebben verlaten aangezien u er slechts sporadisch werk vond, u er geen kans had om verder te studeren en er “niets” beschikbaar zou zijn, al konden uw verklaringen hierover amper overtuigen. Zo meende u er een verblijfstitel te hebben en zou u nooit enige moeilijkheden te hebben gehad om deze te verlengen. U zou er daarentegen steevast slechts tijdelijk werk kunnen vinden in verschillende sectoren, doch u gevraagd naar de pogingen die u had ondernomen om vast werk te vinden, meende u enkel richting UNHCR-kantoor te zijn gestapt, doch niets meer. Daargelaten u dit niet eens wist te staven, is het opmerkelijk dat u verder geen pogingen zou hebben ondernomen, noch ooit elders hulp zou hebben gezocht. Zo ook meende u niet verder te kunnen studeren, maar zou u slechts op één plek hebben geïnformeerd naar de mogelijkheden. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen en neergelegde stukken dat u tot aan uw vertrek uit Griekenland zou hebben gewerkt, u er over huisvesting beschikte en toegang had tot de nodige medische zorgen. Aldus blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw levensomstandigheden in Griekenland

onvoldoende waren. U meende dan ook Griekenland bovenal te hebben verlaten omdat u uw familie mist en u hier wel gezinshereniging zou kunnen aanvragen (CGVS, p. 12). Deze reden heeft echter geen enkel uitstaans met de criteria van de vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire beschermingsstatus. Hoe dan ook meende u evenzeer verschillende keren staande te worden gehouden door de politie om te worden gecontroleerd en zou men hierbij zelfs een document hebben vernield. Daargelaten u dit niet wist te staven, meende u verder eigenlijk geen problemen te hebben gekend, hetgeen geenszins wijst op een systematische persoonsgerichte vervolging. Waar u tot slot zou verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland, dient ook hier te worden opgemerkt dat het louter verwijzen hiernaar onvoldoende is om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Te meer u uitdrukkelijk benadrukte geen dergelijke problemen te hebben gekend wijst niets in uw administratieve dossier er op dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland (CGVS, p. 11-13).”

Verzoeker beperkt zich thans in zijn verzoekschrift immers slechts tot een algemene verwijzing naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland voor (erkende) vluchtelingen en citeert dienaangaande uit (door hem aan het verzoekschrift toegevoegde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, personen met een internationale bescherming(sstatus) in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als subsidiair beschermde. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in Griekenland verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Verzoeker baseert zich op voormelde algemene landeninformatie, zonder dat hij echter in concreto aantoonde dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Samen met de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, niet concreet aantoonde dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Hij toont niet concreet aan dat hij geen toegang zou (kunnen) krijgen of gebruik zou kunnen maken van de aan zijn status verbonden rechten en voordelen.

Verzoeker maakt daarnaast evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt het voorgaande. Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals ook blijkt uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielpprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij in gebreke blijft.

In dit verband kan nog worden gewezen op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, rechtspraak waar ook in de nota van vzw Nansen naar wordt verwezen. Het Hof van Justitie oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is

voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende blijft hier echter in gebreke, zoals ook eerder al in de beschikking van 26 juli 2019 wordt vastgesteld.

Het feit dat, zoals ter zitting wordt betoogd, verzoekende partij er niet in slaagde door gezinshereniging haar familie te laten overkomen, staat los van en heeft betrekking op een geheel andere en van huidige procedure verzoek om internationale bescherming onderscheiden procedure. Het is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande en de in de beschikking van 26 juli 2019 opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS